RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.361 van 17 maart 2004
in de zaak A. 138.148/VII-30.117

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. ANTHONIS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Lange Lozanastraat 2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Chinese nationaliteit, op 20 juni 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij aangetekend verzonden op 21 mei 2003;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX, die, loco advocaat J. ANTHONIS, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 12 februari 2003 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 5 maart 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 mei 2003 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en van Tibetaanse origine te zijn. U bent afkomstig uit Tsogo, district Dingri in de prefectuur Shigatse in de "Tibetaanse Autonome Regio" (TAR). U werkte sinds begin 1998 in een hotel in Pelbar, district Dingri. In 1994 huwde u Tashi met wie u in mei 1995 een zoon kreeg. U raakte opnieuw zwanger en beviel op 9 januari 1999 in het Shelkar-ziekenhuis van een meisje. Het kindje werd meegenomen door de verpleegsters. U vernam enkele uren nadien dat ze overleden was. U vermoedt dat de artsen haar een spuitje gaven waaraan het kind overleed. U keerde enkele dagen later naar huis terug. Uw echtgenoot kwam zijn verdriet niet te boven en stierf in maart 2000. U ging pas enkele maanden later weer werken. U leerde een nieuwe man kennen, Jampa Gyantso, en raakte zwanger. In november 2002 kreeg u van de districtspolitie een brief waarin stond dat u al twee kinderen had en een abortus moest ondergaan. De politie was op de hoogte geraakt van uw derde zwangerschap. U was op dat moment drie maanden zwanger. U stapte met de brief naar het dorpshoofd die echter niks kon doen omdat het om een Chinese wet ging. U leerde in november 2002 Susan, een buitenlandse gaste, kennen in het hotel. Ze hoorde van uw problemen en bood aan u te helpen vluchten. Op 5 december 2002 kwamen twee politieagenten naar het hotel waar u werkte. U vernam van een collega

dat ze voor u kwamen en kon ontsnappen met de hulp van Susan. Ze bracht u met de auto naar Dram (Nyalam-district) vanwaar u met een reisgids de grens met Nepal overstak. Na acht dagen stappen bereikte u op 18 december 2002 Tatopani in Nepal. U reisde door naar Bouddha (Kathmandu) waar u van 19 december 2002 tot 11 februari 2003 in een hotel verbleef en werkte. U beviel op 6 januari 2003 voortijdig van een zoon die doodgeboren werd. Op 11 februari 2003 nam u vanuit Kathmandu het vliegtuig. Na een transit op een onbekende plaats bereikte u op 12 februari 2003 België waar u diezelfde dag nog een asielaanvraag deed.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst diende te verlaten. Er werden namelijk tussen uw verklaringen tegenstrijdigheden aangetroffen, zodat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op ernstige wijze in het gedrang komt. U beweerde op het CGVS in november 2002, wanneer u de brief van de politie ontving met het bericht dat u een operatie diende te ondergaan, drie maanden zwanger te zijn (CGVS, p. 16). Op DVZ echter verklaarde u in december 2002, bij het bezoek van de politie, meer dan acht maanden zwanger te zijn geweest (DVZ, p. 11). Het is uiterst bevreemdend dat u niet meer zou weten hoeveel maanden u toen zwanger was, te meer daar u beweerde al begin januari 2003 bevallen te zijn van deze baby (CGVS, p. 3). Volgens uw verklaring op het CGVS was de baby te vroeg geboren (CGVS, p. 17), terwijl u daarvan op DVZ helemaal geen melding maakte (DVZ, p. 11). Bovendien beweerde u op DVZ dat de bewuste brief afkomstig was van het Comité voor familieplanning (DVZ, p. 10), terwijl u op het CGVS stelde dat de brief van de districtspolitie kwam (CGVS, p. 16, 17). Op 5 december 2002 kwamen volgens uw verklaring op het CGVS twee politieagenten u in het hotel opzoeken (CGVS, p. 19), terwijl het volgens uw relaas op DVZ om één politieagent en één ambtenaar van het Comite voor familieplanning ging (DVZ, p. 11). Zo beweerde u ook op het CGVS dat in deze brief stond dat u een abortus diende te ondergaan (CGVS, p. 18). Op DVZ blijkt echter duidelijk dat de operatie een sterilisatie inhield (DVZ, p. 10). U beweerde immers op DVZ dat tijdens de operatie uw eierstokken zouden verwijderd worden (DVZ, p. 10). Op het CGVS beweerde u enerzijds niet te weten wat de bewuste operatie inhield, en anderzijds dat het om een abortus ging, dus geen sterilisatie (CGVS, p. 18). Het is tevens uiterst bevreemdend dat u die bewuste brief van de politie niet kan voorleggen op het CGVS (CGVS, p. 18). U verklaarde ze in uw dorp te hebben achtergelaten omdat u niet wist dat die belangrijk was voor uw asielaanvraag (CGVS, p. 18). Nochtans is precies die brief de aanleiding voor uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dat u ze niet kan voorleggen doet nog meer twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw volledige vluchtrelaas.

U bent trouwens niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit kunnen worden gecontroleerd. Uw identiteitskaart zou u in een hotel in Nepal hebben achtergelaten (CGVS, p. 12). Uit uw verklaring is echter niet duidelijk waarom u dat document achterliet: u beweerde niet meer te weten waar u het gelaten had en had het nadien niet meer nodig (CGVS, p. 13). Volgens uw verklaring op DVZ echter werd uw identiteitskaart afgenomen door Susan die u hielp vluchten (DVZ, p. 3, 9). Op het CGVS maakte u hier geen gewag van. Het document dat u wel voorlegt, namelijk een attest van het "Bureau du Tibet" bevestigt enkel uw Tibetaanse origine, doch voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat het in de huidige omstandigheden niet duidelijk is of een gedwongen terugkeer naar China

zonder risico van ernstige vervolging mogelijk is. Dit sluit niet uit dat u zonder risico van vervolging vrijwillig naar uw land van herkomst kan terugkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar het niet gaat om echte tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in het gedrang brengen, maar om kleine verschillen;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel, wat de materiele motivering betreft, onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat dit te deze niet wordt aangetoond;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**